

K a f k a s i a

inspiriert vom Leben und Werk Franz Kafkas
inspirence životem a dílem Franze Kafky

Regie und Choreografie:

Bronislav Roznos

Tereza Lepoldová Vejsadová

Tanečníci / Tänzer:

Olaf Straube / Dresden

Maximilian Gäbler / Dresden

Bronislav Roznos / Dresden

Mila Vašíčková / Brno

Milan Zeman / Brno

Tereza Lepoldová Vejsadová / Brno

multifil identity

INKLUSIVES TANZTHEATER Dresden
INKLUSIVNÍ TANEČNÍ DIVADLO Brno

Deutsch-Tschechische Koproduktion
česko-německá koprodukce

Premiéra Brno

Divadlo Barka 13.04 2018 / 19:30

2. představení 14.04. 2018 / 19:30

Premiere Dresden

Projekttheater Dresden 28.04.2018 / 17:00

2. Vorstellung 29. 04.2018 / 15:00

LANDESDIREKTION SACHSEN

VEREIN ZUR FÖRDERUNG
DER TANZBÜHNE DRESDEN e.V.

PROJEKTTHEATER DRESDEN

..."Ich schreibe abends, in der Nacht. Gäbe es nicht diese schrecklichen und grauenvollen Nächte, ich würde überhaupt nicht schreiben. Das Licht lenkt die Aufmerksamkeit ab. Vielleicht lenkt es auch vom dunklen Inneren ab." Kafka schien weniger ein Dichter, sondern ein Richter des inneren Menschen zu sein. „Es gib ein Ziel, aber kein Weg. Was wir Weg nennen, ist Zögern. Mein Leben ist das Zögern vor der Geburt. Vielleicht war meine Jugend zu kurz.“ Die Reinheit, mit der Kafka die Kunst betrachtete, zeigte sich in dem Halbsatz im Tagebuch: „das Schreiben, als eine Form des Gebets." Er verlangte nicht wenig von Leben, eher zu viel, nämlich das Vollkommene - auch in der Liebe, nur das Vollkommene oder gar nichts. Sein ganzes Wesen war Sehnsucht nach Reinheit. Seine Sprache ist glasklar und doch ziehen Träume dahin, Visionen von unermesslicher Tiefe. Man blickt hinein und ist gebannt von Schönheit und Eigenart. Liest man ein paar Sätze von Kafka, so empfindet die Zunge, der Atem, eine nie zuvor erlebte Süßigkeit. Das ist Vollendung - die Vollendung schlechthin, jene Vollkommenheit der reinen Form. Es ist das neue Lächeln, was Kafkas Werk auszeichnet, ein Lächeln in der Nähe der letzten Dinge, ein metaphysisches Lächeln gleichsam. Er sprach auch oft sinnend vom Tod. Einmal sagte er: „Wer das Leben begriffen hat, hat keine Angst vorm Sterben. Todesangst ist nur das Ergebnis eines nicht erfüllten Lebens, sie ist ein Ausdruck der Untreue. Die Wahrheit ist immer ein Abgrund, der Mensch ist nicht zum Sterben verurteilt, sondern zum Leben. Ich kämpfe den aussichtslosesten Kampf, den es gibt: gegen mich selbst.“

Inspiriert von Franz Kafka betreten wir einen reinen, fast heiligen Ort. Hier ist alles um uns herum glasklar, jedoch surreal. Mann und Wesen kreierte hier gemeinsam die fantastische Ausstellung von Traumbildern, die sich im Wandel vermischen und immer neu entstehen. Alles ist hier neu. Das Unscheinbare dominiert plötzlich und Kraft wirkt schwach. Es ist die mystisch traumhafte Kafkasia.

..."píšu navečer, v noci. Nebyly by tyto hrozné a děsivé noci, vůbec bych nepsal. Světlo odvádí pozornost. Snad odvádí pozornost i od temného nitra."... Zdá se, že Kafka byl méně básníkem, byl spíše soudcem nitra člověka. „Je cíl, ale žádná cesta. To, co nazýváme cestou, je váhání, otálení. Můj život, to je otálení před narozením. Možná, že můj mladý věk byl příliš krátký“.

Na to, s jakou čistotou nahlížel Kafka na umění, ukazuje záznam v jeho deníku: „psaní jako forma modlitby“. Kafka nepožadoval od života málo, spíš přespříliš, totiž úplnost dokonalost, i v lásce, buď úplnost, nebo vůbec nic. Celá jeho bytost byla touhou po čistotě. Jeho řeč je krystalicky čirá, a přesto se v ní táhnou sny, vize nezměrné hloubky. Čtenář do ní nahlédne a je uchvácen krásou a osobitostí. Po přečtení několika vět od Kafky, pocítí váš jazyk a dech dosud nepoznanou sladkost. To je ta úplnost, naprostá úplnost, dokonalost v čisté formě. To je ten nový život, kterým se vyznačuje Kafkovo dílo, úsměv v blízkosti posledních věcí, skoro něco jako metafyzický úsměv. Také často zamyšleně psal o smrti. Jednou řekl: „Ten, kdo pochopil život, nemá strach z umírání. Strach ze smrti je pouze výsledkem nenaplněného života, výraz nevěry. Pravda je vždy propastí. Člověk není odsouzen k umírání, nýbrž k životu. Já bojuji ten nanejvýš bezvýchodný boj, který vůbec existuje: sám se sebou.“

Inspirováni Franzem Kafkou vstupujeme do čistého, téměř posvátného místa. Zde je vše průzračně čisté a zároveň surreálné. Lidé a bytosti zde vytvářejí stále se měnící, propojující a obnovující se fantaskní výstavu snových obrazů. Vše je tady nové. To nepatrné najednou dominuje a síla působí ochable. Je to mystická, zasněná Kafkasia.

K a f k a s i a